

نویسنده: افرین مینا «Afreen Minia» .
منبع و تاریخ نشر: گلوبال ریسرچ «-18-09-2024» .
برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل»

23 سال جنگ بی پایان کافی است

23 years of endless wars is enough

یک گزارش جدید نشان می دهد که AUMF های نامحدود
معمول نیستند

*A new report shows that unrestricted AUMFs are not the
norm*

18 سپتامبر امسال، بیست و سومین سالگرد قانونی است که به اصطلاح «جنگ علیه ترور» را راه اندازی کرد: مجوز استفاده از نیروی نظامی در سال 2001، همچنین به عنوان AUMF 2001 شناخته می‌شود.

AUMF سال «2001» که تنها سه روز پس از حملات «11» سپتامبر توسط کنگره تصویب شد، هنوز به عنوان پایه قانونی اولیه برای مجموعه ای از عملیات نظامی در سراسر جهان عمل می‌کند. از حملات هوایی علیه الشباب در سومالی، خصومت‌ها علیه شبه نظامیان مورد حمایت ایران در عراق و سوریه، و عملیات بازداشت در خلیج گوانتانامو، {Authorization for Use of Military Force} AUMF سال 2001 ستون فقرات قانونی برای یک سری از جنگ‌ها بوده است که بیش از دو دهه ادامه داشته است. که دو برابر مجموع جنگ‌های جهانی جنگ‌های همیشگی که ما در آن قرار می‌گیریم با هدف کنگره که AUMF در سال 2001 را تصویب کرد، فاصله زیادی داشت، که فقط استفاده از زور را علیه «ملت‌ها، سازمان‌ها یا افرادی که [رئیس جمهور تعیین کرد] برنامه ریزی شده، مجاز، متعهد یا کمک‌شده مجاز می‌دانست. حملات تروریستی که در 11 سپتامبر «2001» رخ داد یا به چنین سازمان‌ها یا افرادی پناه داد. اگرچه در AUMF به صراحت نامی از آنها ذکر نشده است، اما به خوبی فهمیده می‌شد که القاعده - که حملات 11 سپتامبر را انجام داد - و طالبان بودند که آنها را در افغانستان پناه داده بودند. خب، چگونه به اینجا رسیدیم؟ چگونه، با پایان یافتن جنگ در افغانستان از سه سال پیش، قوه مجریه همچنان به یک مجوز جنگی ده‌ساله برای عملیات علیه گروه‌هایی که حتی در زمان تصویب آن وجود نداشتند، تکیه می‌کند؟

در حالی که AUMF در سال 2001 قرار بود فقط برای القاعده و طالبان اعمال شود، فقدان زبان محدود کننده واضح و برخی ژیمناستیک‌های قانونی چشمگیر باعث شده است که دولت‌های ریاست جمهوری پی‌در پی آن را گسترش دهند تا سازمان‌های متعددی را در حدود 22 کشور تحت پوشش قرار دهند. جنگ‌هایی که در سال 2001 تحت AUMF انجام شد منجر به کشته شدن حداقل (432000) غیرنظامی و گسترش استفاده از نیروی نظامی از جنوب آسیا تا آفریقا و آسیای جنوب شرقی شد، همه بدون تأیید صریح کنگره.

یکی از محرک‌های مهم گسترش بیش از حد (AUMF) در سال «2001»، ادعای قوه مجریه مبنی بر مجوز استفاده از زور علیه «نیروهای مرتبط» است. این مفهوم - که در هیچ کجای متن قانون یافت نمی‌شود - چنین فرض می‌کند که این مجوز را می‌توان برای گروه‌های مسلحی که «هم جنگ طلبان» القاعده یا طالبان هستند اعمال کرد.

در حالی که مفهوم جنگ مشترک در حقوق بین‌الملل وجود دارد، فاقد تعریف رسمی است. علاوه بر این، شیوه‌ای که قوه مجریه در جنگ علیه تروریسم به کار گرفته است،

به عنوان «سیال، در حال تحول، [و] مورد مناقشه داخلی» مورد انتقاد قرار گرفته است. ماهیت ذاتاً منعطف مفهوم نیروهای مرتبط، دولت‌های متوالی را بر آن داشته است که AUMF 2001 را برای گروه‌هایی که به حملات 11 سپتامبر مرتبط نیستند، اعمال کنند، برخی از آنها - مانند داعش -

این همان چیزی است که به {AUMF 2001} اجازه داد تا به چیزی تبدیل شود که بسیاری آن را "چک سفید برای جنگ" می‌نامند.

گزارش جدیدی از کمیته دوستان در قانونگذاری ملی (FCNL) که تمام AUMF 30 تصویب شده توسط کنگره را به سال 1789 ارزیابی می‌کند، AUMF 2001 را تنها در تاریخ می‌داند که هیچ‌گونه محدودیت مشخص و مشخصی در مورد اینکه علیه چه کسی و در کجا مورد استفاده قرار خواهد گرفت. مورد استفاده قرار خواهد گرفت، چه اقداماتی را می‌توان انجام داد، یا تا چه مدت مجوز فعال باقی خواهد ماند.

این یافته نشان می‌دهد که فقدان محدودیت‌های AUMF در سال 2001 چقدر بی‌سابقه است. هر گونه جایگزینی برای AUMF 2001 و کلیه مجوزهای آینده باید به تاریخچه طولانی محدودیت‌های ضروری ما با در نظر گرفتن محدودیت‌های زمانی، جغرافیایی و دشمن پایبند باشد و صراحتاً امکان اضافه کردن "نیروهای مرتبط" اضافی را توسط رئیس جمهور کنترل نشده به این مجوز منتفی کند.

تلاش‌های مختلفی برای غروب آفتاب یا بازنگری در AUMF 2001 انجام شده است که آخرین آنها تلاش مجلس نمایندگان در سال (2023) است که در سپتامبر گذشته و قبل از توقف متوقف شد، به اوج خود رسید. علیرغم چالش‌ها، اعضای کنگره که این وظیفه را بر عهده می‌گیرند باید به خاطر تلاش‌هایشان مورد تشویق قرار گیرند.

نیاز به بازبینی AUMF 2001 واضح است. گزارش جدید FCNL باید به اعضای کنگره اطلاع دهد زیرا محدودیت‌های لازم برای هر گونه جایگزینی و نحوه ساخت هر AUMF آینده را در نظر می‌گیرند. تصمیم‌گیری در مورد اینکه آیا، چه زمانی و کجا ایالات متحده در اقدام نظامی شرکت می‌کند یا نه، مسئولیت کنگره است، که سابقه طولانی در گنجاندن محدودیت‌های ضروری در AUMF ها دارد.

کنگره باید اطمینان حاصل کند که دیگر هرگز مجوز جنگی را صادر نکند که اقتدار جنگی خود را با ناتوانی در محدود کردن مناسب نیرو به قوه مجریه واگذار کند. عدم انجام این کار تنها منجر به جهانی از ادامه جنگ‌های بی‌پایان و ویرانی خواهد شد. ما در حال حاضر به اندازه کافی از آن داریم.

سطری چند در مورد نویسنده این مقاله :

افرین مینایی معاون سیاست در پیروزی بدون جنگ است، جایی که او برای حرکت ایالات متحده به سمت سیاست خارجی مترقی تر که حقوق بشر و دیپلماسی را بر خشونت متمرکز می کند، کار می کند. او قبلاً به عنوان کمیته دوستان در برنامه نظامی گرایبی و حقوق بشر قانون گذاری ملی خدمت می کرد

افرین مینایی

----- با تقدیم احترامات » 2024-09-28